

დანიელის წიგნი — ნომერი ოცდაერთი

ზომით

Jeff Pippenger

2023-12-16

ჩვენ ვმუშაობთ ესაიას ოცდამეშვიდე თავზე, რადგან იგი ამკვიდრებს კონტექსტს ესაიას მომდევნო თავებისთვის. ეს მომდევნო თავები უკანასკნელ წვიმას განსაზღვრავს, როგორც მართებულ ბიბლიურ მეთოდოლოგიას. ეს მეთოდოლოგია, როდესაც იგი ამოცნობილი და გამოყენებულია, გამოავლენს წინასწარმეტყველურ უწყებას, რომელიც, თუ მიღებული იქნება, წარმოშობს შესაბამის გამოცდილებას.

2001 წლის 11 სექტემბერს სიმღერა, რომელიც უნდა ემღეროს ღვთის ყოფილ აღთქმისეულ ხალხს, ანუ მეშვიდე დღის ადვენტისტ ხალხს, ეს არის: რომ ისინი გვერდის ავლით ივლებიან, როგორც ღვთის ხალხი, რადგან არ გამოიღეს ის ნაყოფი, რომელთა გამოღებაც ღმერთს განზრახული ჰქონდა თავისი ვენახისათვის. ეს სიმღერა უნდა დაფუძნებულიყო აღთქმისეულ ურთიერთობაზე, რომელიც წარმოდგენილი იყო ვენახით, ღმერთმა რომ დარგო, და აგრეთვე მათ მიერ 1863 წელს დაბრკოლების ქვის უარყოფით. ისინი 1856 წელს ლაოდიკეად იქცნენ, და შვიდი წლის განმავლობაში, ანუ „შვიდჯერ“, ანუ ორ ათას ხუთას ოც დღეს, ღმერთი შესვლას ეძიებდა, მაგრამ მათ 1863 წელს მის წინაშე კარი დაკეტეს.

2001 წლის 11 სექტემბრიდან ისინი კონებად იკვრებიან წინასწარ, რათა საკვირაო კანონის დროს სრულად ამოიფრქვენ მისი პირიდან. უწყება, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბრიდან ადვენტიზმს უნდა ეგალობოს, არის ლაოდიკეის უწყება, რომელიც არის ვენახის უწყება და შეიცავს დაბრკოლების ქვას, რომელიც შემუსრავს ყველას, ვინც უარს ამბობს „იხილოს“ და „იგემოს“ ძვირფასი ქვა. ესაიას მონაკვეთში ლაოდიკელთათვის მიცემული აღთქმა ის არის, რომ ნებისმიერ ადვენტისტს, რომელიც აირჩევს ამ უკანასკნელი გაფრთხილების მიღებას, ჯერ კიდევ აქვს დრო, „ჩაეჭიდოს“ ქრისტეს „ძალას, რათა“ მათ „შეირიგონ“ ქრისტესთან, რადგან ქრისტე ჯერ კიდევ მზად არის, „შეურიგდეს“ მათ. მაგრამ შუალამის ძახილისას, მოახლოებული საკვირაო კანონის წინ 卐, ეს შესაძლებლობა სამუდამოდ მთავრდება.

2001 წლის 11 სექტემბერს დაწყებულ დროით პერიოდში ღმერთმა აღუთქვა, რომ ისინი, რომლებიც „უწინ ხალხი არ იყვნენ“, „მშრალი მიწიდან ამოსული ფესვი“ გახდებოდნენ, „ფესვს გაიდგამდნენ“, „აყვავდებოდნენ და კვირტს გამოიღებდნენ, და ნაყოფით აავსებდნენ ქვეყნის პირს“. ის, რაც იესეს ფესვს აყვავებს და კვირტს გამოაღებინებს, არის უკანასკნელი წვიმა, რადგან ფესვი, რომელსაც აყვავება და კვირტის გამოღება უწერია, წინასწარმეტყველურად განწესებულია, რომ იყოს აღმართული ნიშანი, და ეს ნიშანი იესეს ფესვია.

და იმ დღეს იქნება იესეს ფესვი, რომელიც ხალხთა ნიშანსავით იდგება; მას წარმართნი მიაშურებენ, და მისი განსასვენებელი დიდებული იქნება. ესაია 11:10.

უკანასკნელმა წვიმამ იესეს ფესვი აყვავებასა და კვირტის გამოტანას დაუწყო 2001 წლის 11 სექტემბრიდან, ხოლო მალე მოსასვლელი კვირადღის კანონის დროს ეს ფესვი მთელ დედამიწას ნაყოფით აავსებს. ესაიას ოცდამეშვიდე თავში მოხსენიებული კვირადღის კანონი არის ის პროგრესული ისტორია, რომელიც ასევე წარმოდგენილია დანიელის წიგნის პირველიდან მესამე თავების ჩათვლით. უკანასკნელმა წვიმამ ნელ-ნელა ცვარვა დაიწყო მაშინ, როდესაც ერები განრისხდნენ 2001 წლის 11 სექტემბერს, მესამე ვაის ისლამის გათავისუფლებით და შემდეგ მისი დაუყოვნებლივი შეკავებით.

„აქ მოხსენიებული „იმ გასაჭირის დროის დაწყება“ არ ეხება იმ ჟამს, როდესაც წყლულები დაიწყებს გადმოღვრას, არამედ მოკლე პერიოდს უშუალოდ მათ გადმოღვრამდე, ვიდრე ქრისტე ჯერ კიდევ საწმიდარშია. იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს უახლოვდება, გასაჭირი მოადგება დედამიწას, და ხალხები განრისხდებიან, თუმცა შეკავებულნი იქნებიან, რათა არ შეაფერხონ მესამე ანგელოზის საქმე. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ გამოცოცხლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ შემახილს და წმიდანი მოამზადოს იმისათვის, რომ იდგნენ იმ პერიოდში, როდესაც შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

ამ მონაკვეთში და უაიტი განმარტავს, რომ არსებობს მოკლე პერიოდი, როდესაც ხსნა ჯერ კიდევ ღიაა. „გასაჭირის დრო“, რომელსაც იგი აქ ეხება, განსხვავდება დიდი გასაჭირის დროისაგან, რომელიც იწყება მაშინ, როდესაც გამოცდის დრო სრულად იხურება. ადვენტიზმში მას მართებულად უწოდებენ „გასაჭირის მცირე დროს“ იმ დიდი გასაჭირის დროსთან მიმართებით, რომელიც იწყება მაშინ, როცა მიქაელი აღდგება. „გასაჭირის მცირე დრო“ აღნიშნავს იმ პერიოდს, როდესაც ეროვნული დაღუპვა იწყება მალე მოსალოდნელი კვირა-კანონით და გრძელდება მანამ, სანამ გამოცდის დრო დაიხურება.

2001 წლის 11 სექტემბრიდან ვიდრე კვირადღის კანონის დადგომამდე მიმდინარე ისტორიაში ადვენტიზმის საბოლოო განწმენდა და სასამართლო წარმოდგენილია, როგორც მომხდარი გვიანი წვიმის „შესხურების“ დროს. ეს არის ის პერიოდი, როდესაც გვიანი წვიმა, რომელიც აგრეთვე „განახლება“, იწყება როგორც „შესხურება“, მაგრამ ვითარდება სრულ გადმოღვრამდე კვირადღის კანონზე. ამ პერიოდში, რომელიც იწყება მაშინ, როდესაც მესამე ვაეის ისლამი ერებს განარისხებს, გვიანი წვიმა იწყებს დაცემას, და ზოგი ცნობს გვიან წვიმას და იღებს მას, ხოლო ზოგი ვერ ცნობს გვიან წვიმას. ზოგი ამჩნევს, რომ რაღაც ხდება, მაგრამ არ ესმის, რა არის ეს, და მის წინააღმდეგ ემზადება.

„ბევრმა მნიშვნელოვანწილად ვერ მიიღო ადრეული წვიმა. მათ არ მიუღიათ ყველა ის კურთხევა, რაც ღმერთმა ამგვარად მოუმზადა მათთვის. ისინი მოელიან, რომ ეს ნაკლებობა გვიანდელი წვიმით შეივსება. როცა მადლის უმდიდრესი სიუხვე მოენიჭებათ, ისინი განიზრახავენ, რომ გახსნან თავიანთი გულები მის მისაღებად. ისინი საშინელ შეცდომას უშვებენ. საქმე, რომელიც ღმერთმა ადამიანის გულში დაიწყო თავისი ნათლისა და ცოდნის მიცემით, განუწყვეტლივ უნდა წინ

მიდიოდეს. ყოველმა ადამიანმა უნდა შეიცნოს თავისი პირადი საჭიროება. გული უნდა დაიცალოს ყოველი შებილწულებისაგან და განიწმინდოს სულის დამკვიდრებისათვის. ცოდვის აღიარებითა და მიტოვებით, მხურვალე ლოცვითა და საკუთარი თავის ღმერთისთვის მიძღვნით ემზადებოდნენ პირველი მოწაფეები სულიწმიდის გადმოღვრისათვის ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე. იგივე საქმე, ოღონდ უფრო დიდი ზომით, ახლაც უნდა შესრულდეს. მაშინ ადამიანს მხოლოდ კურთხევის თხოვნა და იმის მოლოდინი სჭირდებოდა, რომ უფალი მის მიმართ საქმეს სრულყოფდა. საქმე ღმერთმა დაიწყო და ის დაასრულებს კიდევ თავის საქმეს, რათა ადამიანი სრულყოფილი გახადოს იესო ქრისტეში. მაგრამ არ უნდა იყოს უგულებელყოფილი ის მადლი, რომელსაც ადრეული წვიმა გამოხატავს. მხოლოდ ისინი, ვინც მათთვის მოცემული ნათლის თანახმად ცხოვრობენ, მიიღებენ მეტ ნათელს. თუ ყოველდღიურად არ მივიწვევთ წინ მოქმედი ქრისტიანული სათნოებების გამოვლენაში, ვერ შევიცნობთ სულიწმიდის გამოვლინებებს გვიანდელ წვიმაში. ის შეიძლება ჩვენს ირგვლივ მყოფთა გულებზე ეცემოდეს, მაგრამ ჩვენ ვერც გავარჩევთ და ვერც მივიღებთ მას.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

უკანასკნელი წვიმა ახლა უკვე იღვრება, და არიან ისინი, ვინც მას ცნობენ და ამიტომაც იღებენ მას, და არიან ისინი, ვინც მას არ ცნობენ და, მაშასადამე, არ იღებენ მას. უკანასკნელი წვიმა უნდა იქნეს ცნობილ იქნეს, რათა მიღებულ იქნეს. უკანასკნელი წვიმა მხოლოდ გამოცდილება როდია; იგი არის გამოცდილება, რომელიც შეტყობინებით იზადება, მაგრამ ეს შეტყობინება მხოლოდ მაშინ შეიძლება იქნეს მიღებული, როცა მისი დასამტკიცებლად სწორი მეთოდოლოგია გამოიყენება. იმ მეთოდოლოგიის შეუცნობლად, რომელიც უკანასკნელი წვიმის უწყებას ამყარებს, თითქმის შეუძლებელია იმ წინასწარმეტყველური გაკვეთილების გაგება, რომლებიც წარმოდგენილია დანიელისა და გამოცხადების წიგნებში გადმოცემულ სამეფოთა აღზევებასა და დაცემაში.

დროშა, რომელიც ქვეყნიერებისთვის არის აღმართული, ესაია მიერ განისაზღვრება, როგორც „იესეს ფესვი“, ხოლო ოცდამეშვიდე თავში ისინი, ვინც „იაკობისაგან მოვლენ“, „ფესვს გაიდგამენ“. ისინი, ვინც „იესეს ფესვი“ არიან, იქვე აგრეთვე „ისრაელად“ არიან მოხსენიებულნი, და სწორედ ისინი არიან, ვინც პირველად აყვავდებიან და კოკორს გამოიტანენ, ხოლო შემდგომ ქვეყნიერებას ნაყოფით აავსებენ. ბუნების კანონები წინასწარმეტყველების კანონებს არ ეწინააღმდეგება, რადგან ბუნებაც და წინასწარმეტყველებაც ერთი და იმავე რჯულისმდებლის მიერ არის მოვლენილი. ვიდრე მცენარე ნაყოფს გამოიღებდეს, მას ჯერ უნდა გამოეცხადოს მოსვენების მდგომარეობიდან გამოსვლა, ჯერ კვირტებით, ხოლო შემდეგ ყვავილობით. სულიერი ისრაელი, რომელიც „იესეს ფესვია“, წვიმის თანდათანობით გადმოღვრას იღებს. ეს იწყება „შესხურებით“ და ძლიერდება სრულ გადმოღვრამდე, როდესაც ქვეყნიერება იმ ნაყოფით ივსება, რომელიც დროშის მიერ არის წარმოდგენილი.

ესაიას ოცდამეშვიდე თავში წვიმის შეპკურების საწყისი მომენტი წარმოდგენილია როგორც დადგომილი მაშინ, როდესაც კვირტები „აღმოცენდება“. როდესაც ისინი პირველად „აღმოცენდება“, წვიმა იდენტიფიცირებულია როგორც „ზომით“

გადმოღვრილი. „ზომით, როდესაც იგი აღმოცენდება“. 2001 წლის 11 სექტემბერს გვიანი წვიმის შეკუპრება დაიწყო „ზომით“ გადმოღვრად, რადგან იმ დროს ხორბალი და ღვარძლი, ანუ ბრძენი და სულელნი, კვლავ ერთმანეთში იყვნენ შერეულნი.

„ღვთის სულის ის დიადი გადმოღვრა, რომელიც მთელ დედამიწას მისი დიდებით გაანათებს, არ მოვა მანამ, ვიდრე არ გვეყოლება განათლებული ხალხი, რომელმაც გამოცდილებით იცის, რას ნიშნავს ღმერთთან თანამშრომლად ყოფნა. როდესაც გვექნება სრული, მთელი გულით მიძღვნილობა ქრისტეს მსახურებისადმი, ღმერთი ამ ფაქტს თავისი სულის უზომო გადმოღვრით აღიარებს; მაგრამ ეს არ მოხდება იქამდე, ვიდრე ეკლესიის უდიდესი ნაწილი ღმერთთან თანამშრომელი არ არის. ღმერთს არ ძალუძს თავისი სულის გადმოღვრა, როცა ეგოიზმი და საკუთარი თავის განებივრება ასე აშკარად ვლინდება; როცა ისეთი სული მეფობს, რომელიც, სიტყვებად რომ იქნეს გადმოცემული, კაენის იმ პასუხს გამოხატავდა, — „ნუთუ მე ჩემი ძმის მცველი ვარ?“ თუ ამ დროის ჭეშმარიტება, თუ ნიშნები, რომლებიც ყოველი მხრიდან მკვირვდება და მოწმობს, რომ ყოველთა აღსასრული მოახლოებულია, საკმარისი არ არის ჭეშმარიტების მცოდნედ აღმსარებელთა მიძინებული ენერგიის გამოსაფხიზლებლად, მაშინ იმ სინათლის თანაზომიერი სიბნელე, რომელიც მათზე ანათებდა, დაეწევა ამ სულებს. მათი გულგრილობისთვის საბაბის მოჩვენებაც კი არ იარსებებს, რომლის წარდგენასაც ისინი ღმერთის წინაშე შეძლებენ საბოლოო ანგარიშსწორების დიდ დღეს. მათ არ ექნებათ არავითარი მიზეზი იმის სათქმელად, თუ რატომ არ ცხოვრობდნენ, არ დადიოდნენ და არ შრომობდნენ ღვთის სიტყვის წმიდა ჭეშმარიტების ნათელში და ამგვარად თავიანთი ქცევით, თავიანთი თანაგრძნობითა და თავიანთი მოშურნეობით ცოდვით დაბნელებულ სამყაროს არ უცხადებდნენ, რომ სახარების ძალა და რეალობა შეუდავებელი იყო.“ Review and Herald, July 21, 1896.

ესაიას ოცდამეშვიდე თავი აჩვენებს გვიანი წვიმის გადმოღვრის დასაწყისის ისტორიას, როდესაც ფესვი გამომშრალი მიწიდან აღმოცენდება, და შემდეგ მთელ პროცესს იქამდე, ვიდრე ქვეყანა ნაყოფით აივსება. თავი მიუთითებს, რომ „ზომით, როცა იგი აღმოცენდება, შეეკამათები მას“. როდესაც გვიანი წვიმა „შესხურებად“ იზომება, დას უაიტი აცხადებს, რომ გვიანი წვიმა „შეიძლება ეცემოდეს გულებს ჩვენს ირგვლივ, მაგრამ ჩვენ მას ვერც შევიცნობთ და ვერც მივიღებთ.“

ამგვარად, იგი მიუთითებს ეკლესიაზე, რომელიც შერეულია მათთან, ვინც წვიმის დაცემას აღიარებს, და სხვებთან, ვინც მას არ აღიარებს. წინა მონაკვეთში იგი აღნიშნავს, რომ როდესაც ღმერთი უკანასკნელ წვიმას საზომის გარეშე გადმოასხამს, ეს აღნიშნავს იმ დროს, როცა გონიერი და უგუნური ქალწულების შერევა უკვე აღარ იარსებებს, და ამბობს: „როდესაც ქრისტეს სამსახურისთვის სრული, მთლიანი გულით თავდადება გვექნება, ღმერთი ამ ფაქტს აღიარებს თავისი სულის საზომის გარეშე გარდმოღვრით; მაგრამ ეს არ მოხდება მანამდე, ვიდრე ეკლესიის უდიდესი ნაწილი ღმერთთან ერთად მომუშავეები არ იქნებიან.“

ეკლესიის უფრო დიდი ნაწილი, ანუ ეკლესიის უმრავლესობა, მათეს ოცდამეხუთე თავში წარმოდგენილია როგორც უგუნური ქალწულები, ვინაიდან ბიბლიურად „მრავალნი“ არიან მოწოდებულნი, ხოლო „მცირედნი“ — რჩეულნი. გონიერნი და

უგუნურნი განგებით განიყოფიან შუაღამის ჟამს დამდგარ კრიზისში, რომელიც წინ უძღვის მალე მოსასვლელ საკვირაო კანონს. ეს განყოფა აყალიბებს ხალხს, რომელსაც შემდეგ შეუძლია მიიღოს უკანასკნელი წვიმისას სულის სრული გადმოღვრა და იქცეს „ერად, რომელიც ერთ დღეში იშვა“. შემდეგ იესეს ფესვი აღიმართება ნიშნად და ნაყოფით აღავსებს მთელ ქვეყნიერებას.

ესაიას ოცდამეშვიდე თავი მიუთითებს, რომ როდესაც გვიანმა წვიმამ დაიწყო „ზომით“ გადმოღვრა, 2001 წლის 11 სექტემბერს, „შენ მასთან იდავებ“. „ზომით, როცა იგი აღმოცენდება, შენ მასთან იდავებ.“ 2001 წლის 11 სექტემბრის მოვლენა მყისიერად იქცა დავის საგნად მსოფლიოში და ეკლესიაში. თვით ამ დღემდეც — ოც წელზე მეტი ხნის შემდეგაც — კვლავ არსებობს არგუმენტები იმის წინააღმდეგ, რომ ეს მოვლენები ისლამის ქმედებად იქნეს მიჩნეული, და არა გლობალისტური შეთქმულების რაიმე ფორმად. გვიანი წვიმის პკურების მოსვლასთან დაკავშირებული დავა 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო, მაგრამ ის კამათები, რომლებიც მსოფლიოში მიმდინარეობს, არ არის ის „დავა“, რომელიც ღვთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაშია მითითებული. დავა ეხება ისეთ წინასწარმეტყველებებს, როგორიცაა მომდევნო.

„ერთხელ, როდესაც ნიუ-იორკში ვიმყოფებოდი, ღამის ხილვაში მომიწოდეს მეხილა შენობები, რომლებიც სართული სართულზე აღიმართებოდა ზეცისკენ. ეს შენობები გარანტირებულად ცეცხლგამძლედ მიიჩნეოდა, და ისინი აღმართული იყო მათი მფლობელებისა და მშენებლების განსადიდებლად. უფრო და უფრო მაღლა იწეოდა ეს შენობები, და მათში ყველაზე ძვირადღირებული მასალა იყო გამოყენებული. ისინი, ვისაც ეს შენობები ეკუთვნოდა, საკუთარ თავს არ ეკითხებოდნენ: ‘როგორ შეგვიძლია საუკეთესოდ განვადიდოთ ღმერთი?’ უფალი მათ ფიქრებში არ იყო.“

„ვიფიქრე: „ოჰ, ნეტავ ისინი, ვინც ამგვარად აბანდებენ თავიანთ სახსრებს, ხედავდნენ თავიანთ გზას ისე, როგორც ღმერთი ხედავს მას! ისინი აღმართავენ დიდებულ შენობებს, მაგრამ რაოდენ უგუნურია, სამყაროს მბრძანებლის თვალში, მათი გეგმვა და განზრახვათა შედეგა. ისინი მთელი გულისა და გონების ძალებით არ იკვლევენ, თუ როგორ განადიდონ ღმერთი. მათ თვალთახედვიდან გაუქრათ ეს — ადამიანის პირველი მოვალეობა.“

„როცა ეს მაღალი შენობები აღმოცენდა, მათი მფლობელები პატივმოყვარე ქედმაღლობით ხარობდნენ, რომ ჰქონდათ ფული საკუთარი თავის დაკმაყოფილებისთვის და თავიანთი მეზობლების შურის აღსაძვრელად გამოსაყენებლად. იმ ფულის დიდი ნაწილი, რომელიც მათ ასე დააბანდეს, მოპოვებული იყო გამოძალვით, ღარიბთა დაუნდობელი ჩაგვრით. მათ დაავიწყდათ, რომ ზეცაში ყოველი საქმიანი გარიგების ანგარიში ინახება; ყოველი უსამართლო გარიგება, ყოველი თაღლითური საქმე იქ არის ჩაწერილი. მოახლოებულია დრო, როცა ადამიანები თავიანთი თაღლითობითა და თავხედობით მიაღწევენ იმ ზღვარს, რომლის გადალახვას უფალი აღარ დაუშვებს, და ისინი შეიტყობენ, რომ იეჰოვას სულგრძელებასაც აქვს საზღვარი.“

„შემდეგ ჩემს წინაშე წარმოჩენილი ხილვა იყო ხანძრის განგაში. კაცები შეჰყურებდნენ მაღალ და თითქოს ცეცხლგამძლე შენობებს და ამბობდნენ: „ისინი სრულიად უსაფრთხო არიან.“ მაგრამ ეს შენობები იწვოდა, თითქოს კუპრისაგან ყოფილიყო გაკეთებული. სახანძრო მანქანებს ვერაფერი შეეძლოთ დაღუპვის შესაჩერებლად. მეხანძრეებს არ შეეძლოთ ამ მანქანების ამოქმედება.“ Testimonies, volume 9, 12, 13.

2001 წლის 11 სექტემბრის შემდეგ ადვენტისტური ეკლესია დაუყოვნებლივ შეეცადა, ამგვარი მონაკვეთები სამყაროსთვის დაემალა. როგორ შეიძლებოდა, ეს არ ყოფილიყო ნიუ-იორკის ქალაქზე და უკიდურესად მაღალ შენობებზე, რომლებშიც გაჩენილი ხანძრები სახანძრო მანქანებმა ვეღარ შეაჩერეს? როგორ შეიძლებოდა, ადვენტისტური ეკლესიის მიერ წინასწარმეტყველ ქალის დაწერილად აღიარებული თხზულებებიდან ამგვარი მონაკვეთი, ასეთი აღსრულების შემდეგ, ქადაგებულიყო არა სახურავებიდან?

უკანასკნელი წვიმის შესხურების მოსვლა, რომელიც წინასწარმეტყველური „დებატის“ დაწყებას აღნიშნავს, ასევე ავლენს ადვენტიზმის საბოლოო აჯანყებას, რადგან სწორედ იქ ისინი სრულად უარყოფენ იმ პიროვნების ნათელ და მარტივ სიტყვებს, whom they identify as the prophetess to the remnant.

„სატანა არის... გამუდმებით ცდილობს ყალბის შემოტანას, რათა ჭეშმარიტებას განაშოროს. სატანის უკანასკნელი მოტყუება სწორედ ის იქნება, რომ ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, იქ ხალხი იღუპება“ (იგავნი 29:18). სატანა მოხერხებულად იმოქმედებს, სხვადასხვა გზითა და სხვადასხვა საშუალებით, რათა შეარყიოს ღვთის ნაშთი ხალხის ნდობა ჭეშმარიტი მოწმობისადმი.“

„წამოინთება სიძულვილი მოწმობების წინააღმდეგ, რომელიც სატანური იქნება. სატანის მოქმედებანი იმაში მდგომარეობს, რომ ეკლესიებს მათი მიმართ რწმენა შეურყიოს, და ამის მიზეზი ეს არის: სატანას აღარ ექნება ისეთი ნათლად გახსნილი გზა, რათა შემოიტანოს თავისი საცდურები და სულები თავის ცდომილებებში შებოჭოს, თუ ღვთის სულის გაფრთხილებებს, მხილებებსა და რჩევებს ყურად იღებენ.“ Selected Messages, წიგნი 1, 48.

ხორბლისა და ღვარძლისაგან წინასწარმეტყველური შეკვრა დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, წინასწარმეტყველების სულის წინააღმდეგ ამბოხით, რომელმაც აღნიშნა იმ თანდათანობითი ამბოხის დასასრული, რომელიც 1863 წელს ბიბლიის წინააღმდეგ დაიწყო.

„ჩვენ, როგორც ერი, ვაღიარებთ, რომ დედამიწაზე ყველა სხვა ერზე უწინარესად ჭეშმარიტება გვაქვს. მაშასადამე, ჩვენი ცხოვრება და ხასიათი ასეთ რწმენასთან თანხმობაში უნდა იყოს. ახლოა დღე, როდესაც მართალნი, როგორც ძვირფასი მარცვალი, ძნელად შეიკვრებიან ზეციური საუნჯისთვის, მაშინ როცა უკეთურნი, ღვარძლივით, შეიკვრებიან უკანასკნელი დიდი დღის ცეცხლისათვის. მაგრამ ხორბალი და ღვარძლი „ერთად იზრდება მკამდე.““ Testimonies, ტომი 5, 100.

როგორ შეიძლებოდა ადვენტიზმს უგულვებელეყო შემდეგი მონაკვეთი, რომელიც პირდაპირ აცხადებს, რომ როდესაც ეს შენობები დაეცემოდა, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი-მესამე მუხლები აღსრულდებოდა?

„ახლა მოდის ის სიტყვა, რომ თითქოს მე გამომეცხადებინოს, თითქოს ნიუ-იორკი მოქცევითი ტალღით უნდა წაილეკოს? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როდესაც იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართული სართულზე აღმართულს, ვუყურებდი: „რა შემადრწუნებელი სცენები მოხდება, როდესაც უფალი აღდგება, რათა საშინლად შეარყიოს დედამიწა! მაშინ გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები აღსრულდება.“ გამოცხადების მეთვრამეტე თავი მთლიანად არის გაფრთხილება იმისა, რაც დედამიწას დაატყდება. მაგრამ მე არ მაქვს რაიმე განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, თუ რა მოელის ნიუ-იორკს; მხოლოდ ის ვიცი, რომ ერთ დღეს იქ არსებული დიდი შენობები დაემხოზა ღვთის ძალის მოქცევითა და გადმოქცევით. ჩემთვის მოცემული ნათლიდან ვიცი, რომ სამყაროში დაღუპვაა. ერთი სიტყვა უფლისგან, მისი ძლევამოსილი ძალის ერთი შეხება, და ეს უზარმაზარი ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი სცენები, რომელთა შემზარაობის წარმოდგენაც ჩვენ არ შეგვიძლია.“ Review and Herald, July 5, 1906.

საკითხი, რომელსაც აქ განვიხილავთ, არ არის ის, შესრულდა თუ არა ეს მონაკვეთები 2001 წლის 11 სექტემბერს, რადგან ისინი უეჭველად შესრულდა; არამედ საკითხი, რომლის განხილვასაც ვცდილობთ, არის ის „დებატები“, რომლებიც იმ დროს უნდა დაწყებულიყო. დებატები სწორ ან არასწორ მეთოდოლოგიას ეხებოდა.

ადვენტიტურმა ეკლესიამ უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური განმარტების თოთხმეტი წესის უარყოფა 1863 წელს დაიწყო, და ამჟამად იმ დონემდე მივიდა, რომ ბიბლიური კვლევის ისეთ წიგნს, რომელიც ადვენტიტ თეოლოგთა მიერ არის დაწერილი, ვეღარ შეიძენთ, რომ იგი განდგომილი პროტესტანტიზმისა და რომაული კათოლიციზმის თეოლოგთა მიერ არ იყოს მრავალგზის მოწონებული. 1863 წლიდან 2001 წლამდე, და დღესაც, მეთოდოლოგია, რომელსაც თავდაპირველად უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური განმარტების წესები წარმოადგენდა, გვერდზე იქნა გადადებული რომაული კათოლიციზმისა და განდგომილი პროტესტანტიზმის მეთოდოლოგიის სასარგებლოდ. წინასწარმეტყველური „დებატები“, რომლებიც მაშინ დაიწყო, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი-მესამე მუხლები შესრულდა, ჭეშმარიტ ან ცრუ მეთოდოლოგიას ეხებოდა.

ჩვენ გავაგრძელებთ ესაიას ოცდამეშვიდე თავის „დავის“ განხილვას მომდევნო სტატიაში.

„ჩვენ თვითონ უნდა ვიცოდეთ, რას შეადგენს ქრისტიანობა, რა არის ჭეშმარიტება, რა არის ის რწმენა, რომელიც მივიღეთ, რა არის ბიბლიური წესები — წესები, რომლებიც ჩვენ მოგვეცა უზენაესი ავტორიტეტისგან.“ The 1888 Materials, 403.